

Arrest

nr. 324 612 van 4 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt en attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U, N.E. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, 18 jaar oud te zijn, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitisch geloof te belijden. U bent geboren in Jalalabad, de hoofdstad van de Afghaanse provincie Nangarhar, en hebt daar altijd gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Voor uw vertrek uit Afghanistan was u student in een private school. Na school ging u trainen omdat u actief was als bokser. Uw moeder woont op heden met uw twee jongere broers in Behsud district, gelegen in de Afghaanse provincie Nangarhar, bij uw materale oom. U heeft twee oudere zussen die reeds gehuwd zijn en op heden in Surkhrod en Behsud district wonen. Uw ene zus was een leerkracht en uw andere zus is afgestudeerd als dokter. Uw problemen zijn er gekomen omwille van het werk dat uw vader had. Uw vader was een succesvol handelaar waardoor de taliban hem begonnen af te persen. De taliban belden uw vader telefonisch op en eisten vijftig lack afghani (= 5 000 000 afghani). Uw vader kreeg één week de tijd om dit te betalen en als hij het niet deed dan zouden hijzelf en uw familie problemen krijgen. Aangezien uw vader niet zoveel geld had kon hij de taliban niet betalen. Anderhalve week passeerde en niks gebeurde. Dan werd uw vader opnieuw

opgebeld op een nieuw telefoonnummer. De taliban zeiden aan de telefoon dat als uw vader geen vijftig lack kon betalen hij ook vijftig Kalasnikovs, vijftig vesten voor munitie en vijftig paar laarzen mocht geven. Uw vader kon dit evenmin geven aangezien de kostprijs hiervan nog hoger uitkomt dan vijftig lack. Dan op een dag vond er een explosie plaats bij de poort van uw huis in Jalalabad. Erna belden de taliban opnieuw naar uw vader en ze zeiden dat de explosie niet het einde van zijn problemen betekende. Twee à drie weken na de explosie stierf uw vader een natuurlijke dood. Toen was het een periode rustiger maar één maand à anderhalve maand later belden de taliban u op. De taliban zeiden wat ze gevraagd hadden aan uw vader en zeiden dat u dit nu moest bezorgen aan hen. Als u hen niet bracht wat ze vroegen dan zou er iets met u, uw zussen of familie gebeuren. Na het telefoontje deelde u dit nieuws met uw moeder en ze zei dat zij met uw twee kleine broers bij uw maternale oom kon gaan wonen en dat u Afghanistan kon verlaten. U was echter niet onmiddellijk bereid om Afghanistan te verlaten. Later werd u een tweede maal opgebeld door de taliban met opnieuw dezelfde eis en bedreiging. Toen ging u er wel mee akkoord om Afghanistan te verlaten. U verliet Afghanistan tien maanden voor uw aankomst in België. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 5 april 2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indiende.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw originele taskara, twee originele documenten van uw vader zijn werk, twee certificaten (origineel en fotokopie) van uw zus haar studies als dokter, foto's van u en uw familie in Afghanistan en de originele enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg. Daarnaast legde een geheugenkaart neer waar een foto van u na een bokswedstrijd op staat en een video om aan te tonen dat een explosie plaatsvond bij uw huis.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 5 april 2022 u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u heden nog steeds verklaart geboren te zijn in 2005 (wat u bij binnenkomst in België stelde) (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u de taliban vreest omdat u hen niet gegeven hebt wat ze vroegen van u. Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante tegenstrijdigheden en incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees.

Zo doen uw verklaringen met betrekking tot wat de taliban eisten van uw vader, en vervolgens van u, de wenkbrauwen fronsen. Het is immers weinig aannemelijk dat de taliban effectief van uw vader zouden eisen dat hij hen vijftig lack, oftewel vijf miljoen, afghani betaalde (CGVS, p. 8, 12). Omgerekend komt dit ongeveer neer op vijftigduizend euro. Naar Afghaanse normen is dit ongelooflijk veel waardoor het weinig steek houdt dat de taliban werkelijk zouden denken dat iemand hen dit bedrag zou uitbetalen wanneer ze dit vragen. Dat ze uw vader hiervoor slechts één week tijd gegeven zouden hebben maakt het allemaal nog minder aannemelijk. U bevestigde bovendien ook dat jullie dergelijk geldbedrag niet konden betalen aan de taliban (CGVS, p. 8, 12). Bijgevolg zou het logischer geweest zijn mochten de taliban uw vader voor heel wat minder geld afgeperst hebben zodat de kans groter was dat uw vader zou instemmen met hun eis, en de taliban dus niet met lege handen achterbleven.

Dat de taliban toen tegen uw vader, nadat hij het eerder gevraagde geldbedrag niet betaald had, zeiden dat hij ook vijftig Kalasnikovs, vijftig vesten voor munitie en vijftig paar laarzen mocht geven raakt helemaal kant noch wal. Dit is niet enkel, zoals u het zelf aangaf, duurder dan vijftig lack afghani (CGVS, p. 12). Het is ook volstrekt onduidelijk hoe uw vader, een fruithandelaar, aan dergelijke materialen kon komen (CGVS, p. 4, 8). Ter bevestiging van deze vaststelling werd u gevraagd of iemand in Afghanistan deze spullen gewoon kon kopen. U verklaarde weliswaar dat u er geen informatie over hebt, hetgeen aantoont dat het niet zo vanzelfsprekend is om dergelijke spullen te bemachtigen in Afghanistan (CGVS, p. 16).

Voorts mag het vreemd heten dat de taliban contact namen met u nadat uw vader een natuurlijke dood gestorven was. Nochtans is het niet zo dat u de job van uw vader overnam na zijn dood, noch was u in het

bezit van uw vader zijn geld (CGVS, p. 16). Bijgevolg is het zeer onlogisch dat de taliban u toch afpersten voor hetzelfde, onrealistisch hoge, geldbedrag. De taliban dienden immers te beseffen dat als uw vader het niet kon betalen dat u dit evenmin zou kunnen. Zo was u slechts een student die daarnaast ook aan sport deed in uw vrije tijd. Een job hebt u zelfs nooit uitgeoefend in Afghanistan (CGVS, p. 8).

Daarenboven is het zeer weinig doorleefd dat er niet verteld werd hoe u het geld of de spullen kon bezorgen aan de taliban. Het houdt immers geen steek dat de taliban uw familie afpersten maar niet specificeren hoe het geld of de spullen bezorgd konden worden aan hen. Deze en voorgaande vaststellingen zetten in de verf dat de door u geschetste situatie weinig aannemelijk is, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Hetgeen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas is de vaststelling dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan niet lastiggevallen werden door de taliban (CGVS, p. 16). Nochtans komt duidelijk uit uw verklaringen naar voren dat de taliban zowel u als uw familieleden kwaad zouden doen indien ze niet kregen wat ze eisten (CGVS p. 12-13, 14, 15). Bijgevolg kan verwacht worden dat de taliban uw familie niet met gerust zouden laten, dat er repercussies zouden volgen. Dat dit op heden nog niet gebeurd is wekt het vermoeden dat de door u beweerde problemen onbestaande zijn. Het valt immers niet in te zien hoe uw familieleden in een land gecontroleerd door de taliban ongestoord kunnen leven terwijl u het land diende te ontvluchten, dit terwijl zowel u als uw familieleden bedreigd werden.

Daarenboven is het ook merkwaardig dat u verschillende pertinente zaken niet kan duiden in de tijd. Zo is het weinig logisch dat je niet precies kan duiden wanneer de explosie bij uw huis plaatsvond. Zo stelt u dat de explosie ongeveer in 2020 of 2021 plaatsvond (CGVS, p. 13). Nochtans beweert u dat uw huis het doelwit van de aanslag was (CGVS, p. 5). Bijgevolg mag er verwacht worden dat u deze explosie veel preciezer zou kunnen duiden in de tijd, in casu quod non.

Des te frappanter is dat u de dood van uw vader niet kan situeren in de tijd. Zo stelt u dat hij twee of drie weken na de explosie stierf maar aangezien u deze explosie niet kan duiden in de tijd kan u evenmin duiden wanneer uw vader precies overleed (CGVS, p. 9, 14). Voor iemand die toch enige scholing genoot, u ging tot de negende graad naar school in Afghanistan (CGVS, p. 8), kan nochtans verwacht worden dat u belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, niet in het minst omdat het de dood betreft van iemand die u nauw aan het hart ligt en uw persoonlijke problemen er uit voortvloeien.

Verder is het enigszins merkwaardig dat er soms heel wat tijd tussen de verschillende telefonische bedreigingen zat. Zo kreeg uw vader aanvankelijk maar één week de tijd om het geld te regelen (CGVS, p. 12). Dat er dan na de explosie nog eens een tweetal maanden passeerde vooraleer de taliban contact namen met u is weinig logisch (CGVS, p. 14). Op dat moment was er immers al heel wat tijd verstreken sinds het begin van de afpersing. Dat de taliban erg veel geduld aan de dag legden werd nogmaals in de verf gezet doordat de taliban opnieuw één maand lieten passeren vooraleer ze u een tweede keer opbelden (CGVS, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat de taliban telkens zoveel tijd lieten passeren terwijl ze al duidelijk gemaakt hadden, door middel van een bomexplosie bij u thuis, dat ze serieus waren wat het verkrijgen van hun eis betreft.

Voorts is het gelet op de door u geschetste situatie onlogisch dat u geen idee hebt of uw vader al dan niet hulp gezocht heeft bij de autoriteiten. Er kan immers verwacht worden dat u hiervan wel weet zou hebben indien hij werkelijk naar de autoriteiten geweest is (CGVS, p. 13). Dat er trouwens geen hulp gezocht werd is weinig logisch aangezien jullie in het centrum van de stad Jalalabad woonden waar de overheid volledig de controle had. Hierdoor waren er ook politiediensten beschikbaar bij wie hulp gezocht kon worden. Bovendien mag het verbazen dat u dan later tijdens het interview liet optekenen dat uw vader misschien wel een klacht ingediend had maar dat de overheid niks kon doen toen omdat ze geen macht hadden over deze personen (CGVS, p. 15). Dat u warm en koud blaast is weinig doorleefd. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.

De door u neergelegde foto's en de geheugenkaart met een video op betreffende de explosie die plaatsgevonden zou hebben (Administratief dossier – Groene map, stuk 4 & 5) laten niet toe enig geloof te hechten aan de door u ingeroepen problemen. Dat er explosie plaatsgevonden zou hebben in Jalalabad wordt niet betwist. Wat echter wel betwist wordt is dat uw huis hierbij het doelwit was. Dat u trouwens de persoon was die in beeld liep van de getoonde video kan niet met de nodige zekerheid bevestigd worden. Alsook mag het vreemd heten dat er niet gesproken werd in de video en dat u geen bijpassende nieuwsartikels kon neerleggen. Er kan nochtans verwacht worden dat erover gerapporteerd zou zijn wanneer Tolo news het filmd (CGVS, p. 5, 13, 18). Hiermee zou je immers kunnen aantonen dat jouw huis wel degelijk het doelwit van de gepleegde aanslag was, in casu quod non. Het getoonde huis in de video kan immers aan eender wie toebehoren.

Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hebt in Oostenrijk en Bulgarije (Administratief dossier – EURODAC; Dublin). Dat u echter nagelaten hebt om de asielprocedure in Oostenrijk te doorlopen ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Er kan immers verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding incoherente, tegenstrijdige en weinig plausible verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande en tot slot de afwezigheid van betrouwbare documentaire bewijzen van al deze gebeurtenissen laten niet toe enig geloof te hechten aan uw asielrelaas.

De overige documenten die u hebt neergelegd zijn niet bij machte om de door het CGVS bekomen conclusie om te buigen. Zo is uw taskara slechts een indicatie van uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. De documenten gerelateerd aan het werk van uw vader worden niet betwist maar tonen an sich niet aan dat jullie daardoor problemen gekend zouden hebben. De certificaten van uw zus haar studies, foto's van u en uw familie en de enveloppe waarmee u de documenten toegestuurd kreeg staan los van de door u ingeroepen vrees.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september

2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie

in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van

'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker stelt dat hij zich niet akkoord kan verklaren met de inhoud van de bestreden beslissing en geeft aan van mening te zijn dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt in dit kader vooreerst dat zijn identiteit en zijn nationaliteit door verweerder niet in twijfel worden getrokken.

Betreffende zijn leeftijd, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker legt in het kader van zijn asielaanvraag zijn taskara voor.

Op dit document staat dat hij geboren is in het jaar 1384. Er is dus voor het cgvs in feite geen reden om te twijfelen aan de leeftijd van verzoeker.

Dit kan aldus geen negatief element vormen in de beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Te meer daar waar men stelt dat er geen twijfel is omtrent de identiteit en nationaliteit van verzoeker. Aangaande de origineel neergelegde taskara van verzoeker dient benadrukt dat op geen enkele wijze door het cgvs wordt getwijfeld aan de echtheid van dit document."

Verzoeker stelt verder te volharden in de verklaringen die hij aflegde over zijn problemen met de taliban. Hij betoogt:

"Verzoeker komt eigenlijk uit een begoed milieu. Hijzelf studeerde, zijn ene zus was leerkracht, zijn andere zus studeerde af als dokter.

Het is, gelet op het voorgaande niet bizar te noemen dat verzoeker zijn vader door de taliban werd afgedreigd om een bedrag van 50.000 te betalen of in de plaats hiervan kalasjnikovs, vesten/laarzen werden gevraagd (verzoeker zijn vader was immers een handelaar).

Het cgvs meent dat een en ander niet geloofwaardig zou zijn maar toont niet aan dat haar beweringen ook daadwerkelijk correct zijn en waarom deze bedragen/vraag van de taliban niet correct zouden kunnen zijn. Waaruit blijkt deze veronderstelling? Welke bedragen vragen ze dan wel? Er mag van het cgvs verwacht worden dat als zij dergelijke informatie poneren dit ook terug te vinden is in het administratief dossier. Zeker als het een element betreft in de beoordeling van de vluchtelingenstatus van verzoeker.

We kunnen niet zomaar meegaan in veronderstellingen zonder dat deze daadwerkelijk gestaafd worden door het cvgs of te weten op welke informatie deze zich baseert om dit te stellen.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst voornamelijk de taliban. Omwille van het voorgaande wenst hij het statuut van vluchteling te bekomen.”

Verzoeker vervolgt:

“Verzoeker meent wel degelijk geïsoleerd te zullen worden door de taliban. Hij is het immers niet eens met de conservatieve opvattingen en religieuze opvattingen van de taliban.

Hij woont intussen al enige tijd in België, is aan het verwesteren (hij ontdekt hier alle mogelijkheden). Hij is het absoluut niet eens met de visie van de taliban en hun conservatieve opvattingen.

Verzoeker dient als persoon beschouwd te worden als een criticus van de taliban. Hij kan zich er ook absoluut niet vinden dat zijn beide zussen niet meer mogen werken als leerkracht, als dokter.

Hij verblijft intussen ook al enige tijd in België en vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar Afghanistan. Wat zal de taliban hiervan denken?

Omwille van het voorgaande meent hij geïsoleerd te zullen worden en is hij de mening toegedaan dat hij het statuut van vluchteling dient te bekomen, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut.

Hij meent bij terugkeer in het vizier te lopen (bij de taliban) omdat hij intussen reeds lange tijd in België verblijft en verwesterd is.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het cvgs in de bestreden beslissing geen afdoende onderzoek heeft gedaan naar het risico op ernstige schade dat verzoeker, gelet op het voorgaande, zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

Bovendien is hij de mening toegedaan dat er tot op heden onvoldoende objectieve informatie is waaruit blijkt wat er gebeurt met Afghanen die gedwongen dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Hier heeft men tot op heden in feite geen zicht op.

De bestreden beslissing betreft een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is de mening toegedaan dat het cvgs onvoldoende zijn specifieke, individuele situatie heeft onderzocht en de situatie in Afghanistan verkeerdelijk inschat.

Meer in concreto vreest hij een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.”

Verzoeker stelt het verder niet eens te zijn met de in de bestreden beslissing opgenomen motieven inzake de veiligheidssituatie en de sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Verzoeker doet in dit kader gelden:

“Sinds augustus 2021 is de Taliban terug aan de macht in Afghanistan. En hoewel het niveau van willekeurig geweld is afgenomen, blijft de situatie onvoorspelbaar en zijn er grote zorgen over de mate van gericht geweld en wijdverspreide mensenrechtenschendingen.”

Verzoeker wijst op hetgeen UNHCR aangaf in maart 2022. Verder stelt hij het niet eens te zijn met de beoordeling van verweerder dat er voldoende informatie voorligt om een zorgvuldige beslissing te kunnen nemen. Verzoeker is het evenmin eens met de stelling dat niet elke Afghaanse asielzoeker die moet terugkeren vanuit Europa een nood heeft aan internationale bescherming.

“Verzoeken van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen dienen steeds met de nodige “voorzichtigheid” te worden behandeld. De rrv heeft dit in verschillende arresten ook al bevestigd.

Het blijft immers onduidelijk hoe personen die Afghanistan eerder hebben verlaten zullen worden gepercipieerd en behandeld.

Verzoeker verblijft hier intussen al enige tijd. Hij heeft zich de westerse waarden en normen intussen eigen gemaakt. Van hem, kan als jongeman, niet verwacht worden dat hij deze zou opgeven.

Het cvgs heeft hiermee onvoldoende rekening gehouden. Dit is een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Verzoeker kan zich niet vinden in het beleid van de taliban en hun regels.

Verzoeker vreest dat als hij naar Afghanistan dient terug te keren dat hij onmenselijke bestraffingen zal dienen te ondergaan of risico zal lopen om gefolterd te worden.

Zelfs op de kleinste overtredingen kunnen onmenselijke bestraffingen volgen.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij zijn mening vrij moet kunnen uiten in zijn land van herkomst. Hij vreest, na nu een tijd in België te zijn geweest en hier alles gezien te hebben, niet in staat te zijn om te doen alsof in zijn land van herkomst.

Hij is een jongeman die nu genoten heeft van vrijheid en alle mogelijkheden heeft om zijn leven verder uit te bouwen, te werken, ...

Kortom, verzoeker vreest bij terugkeer een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan.

Verzoeker meent dat omwille van het voorgaande hij het statuut van vluchteling of minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te bekomen.

De sociale restricties van de Taliban, en de zware bestraffingen op het niet naleven ervan, vormen volgens hem een schending van het verbod op foltering en onmenselijke behandeling voor de groep van Afghanen zonder recente ervaring met leven onder de Taliban.

Verzoeker is de mening toegedaan dat dat de feitelijke stellingen van het CGVS niet zijn gebaseerd op accurate en evenwichtige informatie.

Verder zijn er zwaarwegende redenen om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban. Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen

Om het risico te bepalen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 82, onder b) van de Vreemdelingenwet, namelijk foltering of onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in Europa, moet volgens verzoeker rekening worden gehouden met het feit dat er nauwelijks mensen vanuit Europa (gedwongen) zijn teruggekeerd naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Bovendien moet zorgvuldig rekening worden gehouden met de manier waarop de taliban het dagelijks leven in Afghanistan reguleert en dat het niet naleven van deze strikte normen kan leiden tot foltering, inhumane en/of vernederende bestraffing door de taliban.

Er zijn tot op heden nauwelijks personen (gedwongen) teruggekeerd naar Afghanistan vanuit het Westen. Bovendien rapporteren UNHCR en IOM wel over terugkeer vanuit de buurlanden van Afghanistan, maar spreken zij niet over gedwongen terugkeer vanuit Europa.

Volgens verzoeker dient te worden aangenomen dat er sinds de machtsovername door de taliban hoogst waarschijnlijk geen of nauwelijks mensen gedwongen zijn teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Europa. Dit is een aannemelijke verklaring voor waarom er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over (ernstige) problemen bij terugkeer naar Afghanistan uit Europa.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan.

Hoe worden Afghaanse personen die terugkeren uit het westen bijvoorbeeld op de luchthaven in Kabul ontvangen? Worden zij door de taliban ondervraagd? In hoeverre beschikt de taliban over een monitoringssysteem om na te gaan waar een persoon is geweest, welke functie hij mogelijks vroeger in Afghanistan heeft gehad, familieleden die gezocht worden, etc.?

Hoe groot is de kans op foltering als men ondervraagd zou worden door de taliban op de luchthaven? In hoeverre kan de taliban de mensen opvolgen op een later moment? Hoe zullen lokale leiders omgaan met personen die terugkeren uit het westen? Hoe zal de lokale bevolking omgaan met personen die terugkeren uit het westen?"

Verzoeker wijst vervolgens op (informatie over) de situatie, de toepassing van de sharia, de toegenomen en te verwachten verdere restricties, de straffen die staan op het niet naleven van de strikte normen en de gepleegde mensenrechtenschendingen onder het talibanregime in Afghanistan. Ook trekt hij de parallel tussen deze elementen en de situatie onder het Al-Shabaab regime in Somalië.

Verzoeker herhaalt dat er volgens hem onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban precies zullen omgaan met personen die na een verblijf in Europa terugkeren naar Afghanistan.

"Echter, alle bekende relevante feiten in overweging nemende over de huidige situatie in Afghanistan, moet vastgesteld worden dat er zwaarwegende redenen zijn om aan te nemen dat de strikte interpretatie van de Islamitische waarden en normen door de taliban een risico vormt voor personen die geen recente ervaring hebben met het leven onder de taliban.

Immers, de straffen toegebracht door de taliban op het niet naleven van deze waarden en normen zijn zo ernstig dat zij onder de reikwijdte van artikel 3 EVRM of artikel 48/4, §2, onder b) van de Vreemdelingenwet vallen. Dit risico neemt toe naarmate een persoon al langer weg is uit Afghanistan en er sprake is van een zekere 'verwestering.' NANSSEN wijst op het feit dat in het kader van de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, 82, onder b) van de Vreemdelingenwet, de nadruk moet liggen op de striktheid van de geldende normen en de handhaving die de vorm van een onmenselijke bestraffing aanneemt. Het is niet van belang dat gedragingen voortvloeien uit een politieke of religieuze overtuiging die bijzonder belangrijk is voor het behoud van identiteit of morele integriteit.

Het gaat er immers om dat gedragingen zo gewoon zijn dat er een reëel risico bestaat dat men onbewust, heel snel, de strikte normen zal overtreden en daar direct zwaar voor gestraft zal kunnen worden.

Ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een Afghaanse verzoeker, die geen recente ervaring heeft met leven onder de taliban, dient op een zorgvuldige manier rekening te worden gehouden met de ernstige mensenrechtensituatie in Afghanistan en het feit dat het momenteel zeer moeilijk is om betrouwbaar bewijs te verzamelen.

Het CGVS en de RW zouden dan ook eerder het voordeel van de twijfel moeten toekennen wat betreft de aannemelijkheid van verklaringen en de gestelde vrees bij terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker concludeert gelet op het voorgaande dat de bestreden beslissing een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 3 EVRM.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

*“de beslissing van het commissariaat generaal te willen hervormen.
Het verzoek om internationale bescherming van verzoeker ontvankelijk te verklaren.
Hem het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidiair beschermingsstatuut”.*

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een kopie van zijn taskara bij het onderhavige verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 12 maart 2025 en op 13 maart 2025, dit per aangetekend schrijven, door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stukken 11 en 14).

Het betreft vooreerst een aantal stukken inzake verzoekers geaardheid en relatie. Meer bepaald gaat het om een brief en verklaring van zijn vriend X., enkele foto's en video's en een bericht van op de grindr-app van november 2023. Verzoeker stelt aan de hand van deze stukken dat hij homoseksueel is, zijn vriend leerde kennen in 2023 en reeds enkele jaren in een homoseksuele relatie zit. Verzoeker legt tevens algemene informatie neer waaruit blijkt dat homoseksuelen in Afghanistan worden vervolgd.

Daarnaast legt verzoeker enkele foto's neer waaruit blijkt dat hij zich bezighoudt met boksen in een club in Antwerpen.

Ook brengt verzoeker enkele foto's bij waarop hij met een vriendin afgebeeld wordt in een karaokebar in Antwerpen die gekend is als uitgangplaats binnen de gay-community.

Verder voert verzoeker aan dat het ziekenhuis van zijn zus in juni 2023 werd gesloten door de taliban, dat de taliban geld eisten, dat zijn schoonbroer daarbij in elkaar werd geslagen en dat diens arm werd gebroken omdat zij geen geld konden geven, dat zijn schoonbroer vervolgens twee maanden werd vastgehouden, dat de familie vervolgens 200 000 Afghani betaalde, dat zijn schoonbroer daarna werd vrijgelaten en dat zijn zus en zijn schoonbroer vervolgens naar Peshawar in Pakistan vluchtten. Ter staving daarvan legt verzoeker een aantal foto's neer. Eveneens voegt hij twee diploma's en een afstudeerfoto van zijn zus bij zijn aanvullende nota. Ook reikt verzoeker een video aan waarop zijn zus te zien is, die verklaart dat haar ziekenhuis gesloten is, dat haar echtgenoot regelmatig werd lastiggevallen en dat haar broer bescherming behoeft.

Daarnaast legt verzoeker een foto neer waarop zijn schoonbroer te zien is bij de woning die door de taliban werd opgeblazen.

3.2. Verweerder legt op 5 maart 2025 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad doet te dezen, in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Voorts maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijnen hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat

redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Dient, in zoverre verzoeker laat uitschijnen dat er heden ten dage onvoldoende actuele, accurate, volledige en betrouwbare informatie zou voorliggen die toelaat om te komen tot een beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, voorts te worden opgemerkt dat de Raad *in casu* een actuele beoordeling dient te maken van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Dient te worden vastgesteld dat er *in casu* een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en door partijen wordt aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De Raad is dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. In zoverre verzoeker verwijst naar (informatie over) de algemene, precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals uitgebreid en op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en zoals verweerder ook op uitvoerige, pertinente en terechte wijze uiteenzet in diens aanvullende nota, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen en nog daargelaten dat verzoeker in Afghanistan duidelijk nog beschikt over een breed familiaal netwerk dat hem kan ondersteunen en van onderdak kan voorzien (administratief dossier, nop, p.10), geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt.35), zoals dit zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing ook als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van januari 2023 en zals verweerder met reden aangeeft in zijn aanvullende nota eveneens als standpunt werd ingenomen in de *EUAA Country Guidance* van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond. In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd en voert verweerder in diens aanvullende nota met recht aan dat uit de beschikbare landeninformatie kan worden afgeleid dat de huidige humanitaire en sociaaleconomische omstandigheden in Afghanistan toe te schrijven zijn aan een combinatie van een veelheid aan factoren en dat hieruit niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan louter of overwegend zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt, mede gelet op de hieronder gedane vaststellingen inzake verzoekers voorgehouden asielmotieven, (gepercipieerde) verwesterde profiel en verblijf in het buitenland, uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

4.6. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.7. Verzoeker stelt zijn regio en land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat zowel de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielaanvraag als de beweerdde nood aan internationale bescherming die hieruit zou voortvloeien op fundamentele wijze worden ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Tot slot dient nog aangestipt te worden dat u verklaarde nooit asiel in een andere Europees land te hebben gevraagd (CGVS, p. 7). Nochtans dient hierbij opgemerkt te worden dat u wel degelijk een verzoek om internationale bescherming ingediend hebt in Oostenrijk en Bulgarije (Administratief dossier – EURODAC; Dublin). Dat u echter nagelaten hebt om de asielprocedure in Oostenrijk te doorlopen ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen. Er kan immers verwacht kan worden dat een VIB gedaan wordt in het eerste veilige land waar u binnenkomt. Dit doet dan ook vermoeden dat er eerder opportunistische redenen en/of socio-economische motieven aan de basis van uw verzoek liggen.”

Verzoeker laat deze motieven in het voorliggende verzoekschrift volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Bijkomend kan in dit kader nog worden opgemerkt dat verzoeker, nadat hij aan het verzoek om internationale bescherming dat hij in tegenstelling met zijn beweringen in België wel degelijk indiende in Oostenrijk verzaakte en nadat hij doorreisde naar Frankrijk, nog eens bijna een maand in Frankrijk verbleef zonder in dit land een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij gaf nochtans aan dat hij aldaar verbleef met vrienden en ook van plan was om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij zou zich echter hebben bedacht (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.33). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en in dit verzoek zou volharden. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn aankomst in Europa dermate alvorens zulk verzoek uiteindelijk slechts op een gedegen wijze te doen gelden in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van verzoekers concrete asielmotieven worden daarenboven verder ondermijnd doordat verzoeker kennelijk leugenachtige en bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn leeftijd en hierin ook in het voorliggende verzoekschrift en tot op heden blijft persisteren. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerdde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij (Administratief dossier), stelt dat op 5 april 2022 u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Dat u heden nog steeds verklaart geboren te zijn in 2005 (wat u bij binnenkomst in België stelde) (CGVS, p. 4), blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.”

Verzoeker slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Hij vergenoegt zich er in dit kader immers toe te wijzen op de neergelegde taskara en te benadrukken dat hierop staat dat hij wel degelijk is geboren in het jaar 1384. Aan deze taskara kan echter geen bewijswaarde worden gehecht. Vooreerst blijkt uit de informatie zoals opgenomen in de map ‘landeninformatie’ dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals de neergelegde taskara en dat dergelijke taskara daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kon worden verkregen, hetgeen de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde taskara danig relativeert. Dat er een verschil van verscheidene jaren bestaat tussen verzoekers zelfverklaarde leeftijd, zoals aangegeven op de door hem neergelegde taskara, en verzoekers werkelijk leeftijd zoals deze blijkt uit het op hem uitgevoerde leeftijdsonderzoek, doet bovendien nog verder afbreuk

aan de bewijswaarde van deze taskara. Ook dringt in dit kader de vaststelling zich op dat deze taskara blijkens de briefomslag zoals opgenomen in het administratief dossier niet aan verzoeker werd opgestuurd vanuit Afghanistan, zoals verzoeker trachtte te laten uitschijnen, maar wel vanuit Peshawar in Pakistan. Dat verzoeker een kopie neerlegde van een flyer met contactgegevens van een post- of cargobedrijf dat gevestigd zou zijn in Jalalabad en beweerde dat dit bedrijf zou zijn gebruikt bij het verkrijgen van zijn papieren, doet aan deze vaststelling geenszins afbreuk (administratief dossier, npo, p.4; map 'documenten').

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde, concrete problemen, wordt in de bestreden beslissing verder geheel terecht gemotiveerd:

“Zo doen uw verklaringen met betrekking tot wat de taliban eisten van uw vader, en vervolgens van u, de wenkbrauwen fronsen. Het is immers weinig aannemelijk dat de taliban effectief van uw vader zouden eisen dat hij hen vijftig lack, oftewel vijf miljoen, afghani betaalde (CGVS, p. 8, 12). Omgerekend komt dit ongeveer neer op vijftigduizend euro. Naar Afgaanse normen is dit ongelooflijk veel waardoor het weinig steek houdt dat de taliban werkelijk zouden denken dat iemand hen dit bedrag zou uitbetalen wanneer ze dit vragen. Dat ze uw vader hiervoor slechts één week tijd gegeven zouden hebben maakt het allemaal nog minder aannemelijk. U bevestigde bovendien ook dat jullie dergelijk geldbedrag niet konden betalen aan de taliban (CGVS, p. 8, 12). Bijgevolg zou het logischer geweest zijn mochten de taliban uw vader voor heel wat minder geld afgeperst hebben zodat de kans groter was dat uw vader zou instemmen met hun eis, en de taliban dus niet met lege handen achterbleven.

Dat de taliban toen tegen uw vader, nadat hij het eerder gevraagde geldbedrag niet betaald had, zeiden dat hij ook vijftig Kalasnikovs, vijftig vesten voor munitie en vijftig paar laarzen mocht geven raakt helemaal kant noch wal. Dit is niet enkel, zoals u het zelf aangaf, duurder dan vijftig lack afghani (CGVS, p. 12). Het is ook volstrekt onduidelijk hoe uw vader, een fruithandelaar, aan dergelijke materialen kon komen (CGVS, p. 4, 8). Ter bevestiging van deze vaststelling werd u gevraagd of iemand in Afghanistan deze spullen gewoon kon kopen. U verklaarde weliswaar dat u er geen informatie over hebt, hetgeen aantoont dat het niet zo vanzelfsprekend is om dergelijke spullen te bemachtigen in Afghanistan (CGVS, p. 16).

Voorts mag het vreemd heten dat de taliban contact namen met u nadat uw vader een natuurlijke dood gestorven was. Nochtans is het niet zo dat u de job van uw vader overnam na zijn dood, noch was u in het bezit van uw vader zijn geld (CGVS, p. 16). Bijgevolg is het zeer onlogisch dat de taliban u toch afpersten voor hetzelfde, onrealistisch hoge, geldbedrag. De taliban dienden immers te beseffen dat als uw vader het niet kon betalen dat u dit evenmin zou kunnen. Zo was u slechts een student die daarnaast ook aan sport deed in uw vrije tijd. Een job hebt u zelfs nooit uitgeoefend in Afghanistan (CGVS, p. 8).

Daarenboven is het zeer weinig doorleefd dat er niet verteld werd hoe u het geld of de spullen kon bezorgen aan de taliban. Het houdt immers geen steek dat de taliban uw familie afpersten maar niet speciëren hoe het geld of de spullen bezorgd konden worden aan hen. Deze en voorgaande vaststellingen zetten in de verf dat de door u geschetste situatie weinig aannemelijk is, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij in het verzoekschrift tracht te benadrukken dat hij uit een gegoede familie komt, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog ter zake volledig voorbijgaat aan de vaststelling dat het bedrag dat er geëist werd naar Afgaanse normen toch wel bijzonder hoog was en dat hij ook zelf duidelijk aangaf dat zijn vader dit bedrag niet kon betalen. Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, is het niet aannemelijk dat de taliban een dermate hoog bedrag zouden hebben geëist van zijn vader. Nog minder aannemelijk is het dat de taliban, nadat duidelijk werd dat verzoekers vader dit bedrag niet kon betalen, nog een duurder alternatief zouden hebben voorgesteld en zouden hebben aangedrongen op een levering van wapens en militair materiaal door verzoekers vader. Dat verzoekers vader, die een fruithandelaar was, zomaar aan een grote hoeveelheid van dergelijk materiaal zou kunnen geraken, is in dit kader daarenboven ook in het geheel niet geloofwaardig. Gelet op de voormelde situatie van verzoeker, is het eveneens manifest ongeloofwaardig dat de taliban na het overlijden van verzoekers vader hetzelfde, onrealistisch hoge bedrag van verzoeker zouden hebben geëist. Ook is het niet aannemelijk dat de taliban daarbij geenszins preciseerden hoe het geld of de spullen aan hen kon(den) worden bezorgd.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Hetgeen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas is de vaststelling dat uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan niet lastiggevallen werden door de taliban (CGVS, p. 16). Nochtans komt duidelijk uit uw verklaringen naar voren dat de taliban zowel u als uw familieleden kwaad zouden doen indien ze niet kregen wat ze eisten (CGVS p. 12-13, 14, 15). Bijgevolg kan verwacht worden dat de taliban uw familie niet met gerust zouden laten, dat er repercussies zouden volgen. Dat dit op heden nog niet gebeurd is wekt het vermoeden dat de door u beweerde problemen onbestaande zijn. Het valt immers niet in te zien hoe uw familieleden in een land gecontroleerd door de taliban ongestoord kunnen leven terwijl u het land diende te ontvluchten, dit terwijl zowel u als uw familieleden bedreigd werden.”

Verzoeker laat deze motieven in het voorliggende verzoekschrift geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

“Daarenboven is het ook merkwaardig dat u verschillende pertinente zaken niet kan duiden in de tijd. Zo is het weinig logisch dat je niet precies kan duiden wanneer de explosie bij uw huis plaatsvond. Zo stelt u dat de explosie ongeveer in 2020 of 2021 plaatsvond (CGVS, p. 13). Nochtans beweert u dat uw huis het doelwit van de aanslag was (CGVS, p. 5). Bijgevolg mag er verwacht worden dat u deze explosie veel preciezer zou kunnen duiden in de tijd, in casu quod non.”

Verzoeker onderneemt in het onderhavige verzoekschrift niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen. Bijgevolg blijven deze motieven onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Des te frappanter is dat u de dood van uw vader niet kan situeren in de tijd. Zo stelt u dat hij twee of drie weken na de explosie stierf maar aangezien u deze explosie niet kan duiden in de tijd kan u evenmin duiden wanneer uw vader precies overleed (CGVS, p. 9, 14). Voor iemand die toch enige scholing genoot, u ging tot de negende graad naar school in Afghanistan (CGVS, p. 8), kan nochtans verwacht worden dat u belangrijke gebeurtenissen nauwkeuriger in de tijd kan situeren, niet in het minst omdat het de dood betreft van iemand die u nauw aan het hart ligt en uw persoonlijke problemen er uit voortvloeien.”

Verzoeker weerlegt of betwist ook deze motieven niet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“Verder is het enigszins merkwaardig dat er soms heel wat tijd tussen de verschillende telefonische bedreigingen zat. Zo kreeg uw vader aanvankelijk maar één week de tijd om het geld te regelen (CGVS, p. 12). Dat er dan na de explosie nog eens een tweetal maanden passeerde vooraleer de taliban contact namen met u is weinig logisch (CGVS, p. 14). Op dat moment was er immers al heel wat tijd verstreken sinds het begin van de afpersing. Dat de taliban erg veel geduld aan de dag legden werd nogmaals in de verf gezet doordat de taliban opnieuw één maand lieten passeren vooraleer ze u een tweede keer opbelden (CGVS, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat de taliban telkens zoveel tijd lieten passeren terwijl ze al duidelijk gemaakt hadden, door middel van een bomexplosie bij u thuis, dat ze serieus waren wat het verkrijgen van hun eis betreft.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts is het gelet op de door u geschetste situatie onlogisch dat u geen idee hebt of uw vader al dan niet hulp gezocht heeft bij de autoriteiten. Er kan immers verwacht worden dat u hiervan wel weet zou hebben indien hij werkelijk naar de autoriteiten geweest is (CGVS, p. 13). Dat er trouwens geen hulp gezocht werd is weinig logisch aangezien jullie in het centrum van de stad Jalalabad woonden waar de overheid volledig de controle had. Hierdoor waren er ook politiediensten beschikbaar bij wie hulp gezocht kon worden. Bovendien mag het verbazen dat u dan later tijdens het interview liet optekenen dat uw vader misschien wel een klacht ingediend had maar dat de overheid niks kon doen toen omdat ze geen macht hadden over deze personen (CGVS, p. 15). Dat u warm en koud blaast is weinig doorleefd. Deze en voorgaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw relaas verder op de helling.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het eerder door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

De documenten en stukken die verzoeker benevens de reeds hoger besproken taskara en briefomslag neerlegde, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de afdruk van een foto die verzoeker neerlegt door middel van een aanvullende nota en waarop zijn beschadigde woning te zien zou zijn is geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. Dient vooreerst immers te worden opgemerkt dat zowel zulke afdruk als zulke foto vatbaar zijn voor manipulatie. Verder blijkt uit niets dat de woning op deze foto verzoekers gezinswoning zou betreffen. Dat de persoon van wie verzoeker beweert dat het zijn schoonbroer betreft op deze foto te zien is, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Daarenboven bevat deze foto slechts een momentopname en kan hieruit in het geheel niet worden afgeleid door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden de beschadigingen aan de woning in kwestie zouden zijn aangebracht. Dat deze zouden zijn aangebracht op het ogenblik, om de redenen en in de context zoals geschetst door verzoeker, kan gelet op het voorgaande dan ook hoegenaamd niet worden aangenomen. Aan hetgeen verzoekers zus vertelt in de video die bij

verzoekers aanvullende nota wordt gevoegd kan, gelet op de nauwe familiale band tussen verzoeker en deze zus, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota daarnaast aanvoert dat zijn zus en zijn schoonbroer intussen problemen zouden hebben gekend in en ten gevolge van deze problemen zouden zijn vertrokken uit Afghanistan, dient verder te worden opgemerkt dat aan deze aangevoerde problemen geen geloof kan worden gehecht. Zo is het niet aannemelijk dat de taliban, zo deze de mening toegedaan waren dat het ziekenhuis van verzoekers zus moest worden gesloten, nadat zij in Afghanistan de macht overnamen dermate lang zouden hebben gewacht alvorens tot deze sluiting over te gaan. Ook is het niet geloofwaardig dat de taliban verzoekers schoonbroer maandenlang gevangen zouden hebben gehouden teneinde het door hen geëiste geld te bekomen. Zij konden deze schoonbroer namelijk eenvoudigweg in de gaten houden en terugvinden en door hem op te sluiten verhinderden zij dat hij zich mee kon inzetten om het nodige geld te vergaren. Verder wordt de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen van verzoekers zus en schoonbroer ondermijnd doordat verzoeker zoals hierboven bleek reeds eerder een fictief asielrelaas ten berde bracht.

De neergelegde stukken en documenten inzake de opleiding en beroep van verzoekers zus, de neergelegde foto's en de bijgebrachte video zijn niet van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. De stukken en documenten inzake de opleiding en het beroep van verzoekers zus bevatten geen elementen die afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op hetgeen voorafgaat. De overige foto's en stukken zijn vatbaar voor manipulatie, bevatten slechts een momentopname en kunnen eenvoudigweg in scène zijn gezet. Dat verzoekers schoonbroer daadwerkelijk gekwetst werd, blijkt hieruit dan ook niet. Hoe dan ook kan hieruit niet worden afgeleid waar, wanneer, door wie en in welke omstandigheden zijn schoonbroer werd gekwetst. Aan hetgeen verzoekers zus vertelt in een video kan gelet op de nauwe familiale band tussen verzoeker en deze zus, zoals reeds hoger werd aangehaald, geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. Uit de foto waaruit zou moeten blijken dat verzoeker zus en verzoekers schoonbroer Afghanistan hebben verlaten, kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat deze foto, zoals verzoeker beweert, zou zijn genomen in Peshawar in Pakistan. Verzoekers zus wordt op deze foto namelijk afgebeeld voor een gebouw en het is onmogelijk na te gaan waar dit gebouw zich bevindt. Hoe dan ook kan hieruit niets blijken omtrent hun beweerde problemen met de taliban en de reden waarom en de omstandigheden waarin zij en haar echtgenoot naar Peshawar gingen.

Zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de beweerde problemen van verzoekers zus en schoonbroer, *quod non*, dan nog dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt dat hij zelf ook maar iets zou dienen te vrezen ten gevolge van deze problemen. Verzoekers schoonbroer werd namelijk vrijgelaten nadat zijn familie de gevraagde geldsom betaalde. Bovendien werden verzoekers zus en schoonbroer duidelijk niet gemonitord, stonden zij niet langer in de negatieve aandacht van de taliban en konden zij ongestoord hun regio en hun land verlaten. Daarenboven verblijven nog tal van verzoekers naaste familieleden in Afghanistan en kan, mede gelet op hetgeen volgt, niet worden ingezien waarom verzoeker, in tegenstelling tot deze familieleden, wel zou riskeren te worden geïdoleerd of vervolgd omwille van zijn band met zijn zus (administratief dossier, npo, p.10).

Verzoeker tracht in zijn aanvullende nota daarnaast aan te tonen dat hij sedert hij zijn onderhavige verzoekschrift indiende homoseksueel zou zijn geworden.

De geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen dienaangaande, wordt echter vooreerst ondergraven doordat verzoeker, zoals hierboven bleek, reeds eerder leugenachtige verklaringen aflegde en een fictief asielrelaas uit de doeken deed. Bovendien haalde verzoeker, ondanks dat hij reeds meerderjarig was en ondanks dat hij moet hebben geweten dat homoseksualiteit in Afghanistan niet wordt getolereerd, nooit eerder gedurende zijn procedure aan dat hij zelfs maar twijfelde over zijn geaardheid, mogelijks homoseksueel was of daardoor enige vrees voor vervolging diende te koesteren. Ook in het verzoekschrift vermeldde hij hierover in mei 2023, ruim nadat hij de negatieve, bestreden beslissing ontving, in het geheel niets. Dat verzoeker slechts enkele maanden later plots volledig overtuigd zou zijn geweest van het feit dat hij homoseksueel zou zijn, en dit in zulke mate dat hij dit door middel van expliciete berichten te kennen gaf op grindr en daarbij vroeg om 'gebruikt' te worden door een 'bot top', is dan ook niet geloofwaardig en ontbeert iedere ernst. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker niet aantoonde dat hij sedertdien nog actief zou zijn geweest op grindr. In gevolge hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoeker vanuit louter opportunistische en onoprechte overwegingen en met als eenvoudige oogmerk om zulks te kunnen aanwenden in het kader van zijn huidige beroepsprocedure voorhoudt homoseksueel te zijn. Zo hij werkelijk homoseksueel was, kon namelijk worden verwacht dat hij van dit gegeven, minstens van het feit dat hij twijfelde over zijn geaardheid, reeds veel eerder gewag zou hebben gemaakt.

De stukken die verzoeker ter staving van zijn voorgehouden geaardheid neerlegt, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Uit de neergelegde foto's van verzoeker en de persoon van wie verzoeker stelt dat het zijn vriend is en met wie hij aangeeft seksuele betrekkingen te onderhouden, kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoeker en deze persoon daadwerkelijk een relatie zouden hebben; laat staan dat hieruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel is. Evenmin kan zulks worden afgeleid uit hetgeen de betreffende persoon neerschrijft en zegt in een video ten behoeve van verzoeker of uit de video waarop verzoeker en deze persoon te zien zijn. Deze elementen kunnen immers eenvoudigweg zijn gesolliciteerd en

geënceneerd en aan de getuigenissen en gedragingen van zulke privépersoon, die een band vertoont met verzoeker, kan geen bewijswaarde worden gehecht. Aan foto's waaruit zou moeten blijken dat verzoeker soms iets gaat drinken in een karaokebar in Antwerpen die volgens verzoekers (niet-gestaafde) beweringen in de gay-community gekend is als uitgangplaats, kan inzake het voorgaande ook niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Uit deze foto's blijkt hoogstens dat verzoeker samen met een vriendin iets ging drinken in de betreffende bar. De voormelde stukken en documenten kunnen dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker en de persoon in kwestie een daadwerkelijke, duurzame en oprechte homoseksuele relatie onderhouden en dat verzoeker homoseksueel zou zijn.

In zoverre verzoeker daarnaast aanhaalt dat hij zou vrezen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou worden gevisieerd of vervolgd omdat hij reeds enige tijd in Europa verblijft en verwesterd is of als dusdanig riskeert te worden gepercipieerd bij een terugkeer naar Afghanistan, dient, na lezing van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, verder te worden opgemerkt dat verweerder in diens aanvullende nota op geheel gerechtvaardigde wijze aangeeft:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan en ook in 2024 bleef het aantal gedwongen repatriëringen zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban

zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook bij en is van oordeel dat uit de *in casu* voorliggende en beschikbare landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven Afghanistan te hebben verlaten en enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan, alsmede dat het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond individueel en *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt.

Verzoeker blijft op dit vlak echter kennelijk in gebreke. Hij vergenoegt zich er immers toe te wijzen op het feit dat hij reeds enkele jaren in België verblijft, op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te poneren dat hij “aan het verwesteren” is en zich de westerse normen en waarden heeft eigengemaakt, boudweg en op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te beweren dat hij het niet (langer) eens zou zijn met de conservatieve en religieuze opvattingen van de taliban (zoals dat zijn zussen niet mogen werken), te benadrukken dat hij hier bokst en soms iets gaat drinken met een vriendin en aan te geven dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen bij een terugkeer naar Afghanistan. Er kan, in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in zijn betoog, echter geenszins worden gesteld dat er in hoofde van eenieder die aangeeft op zijn leeftijd Afghanistan te hebben verlaten, afwezig te zijn geweest uit Afghanistan, enkele jaren in Europa te hebben verbleven en alhier te hebben deelgenomen aan het publieke leven zou kunnen of moeten worden besloten tot het bestaan van dermate verregaande, ingrijpende en blijvende veranderingen dat er bij een terugkeer naar of verblijf in Afghanistan sprake zou zijn van (gepercipieerde) verwestering die van zulke aard is dat deze zou uitmonden in of kunnen leiden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker toont *in concreto* voorts op generlei wijze aan dat, op welke vlakken en in welke mate zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa hem als persoon zouden hebben veranderd en op welke wijze dit zich concreet zou uiten. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat of waarom het voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) te conformeren aan de heersende maatschappelijke gebruiken en normen in zijn voorgehouden land en regio van herkomst. Uit het loutere gegeven dat verzoeker gedurende de periode waarin hij alhier vertoefde, zoals overigens van hem mocht worden verwacht, de nodige inspanningen deed om zich te integreren en deelnam aan het publieke en sociale leven, kan zulks namelijk hoegenaamd niet worden afgeleid. Verzoeker toont met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte verwijzing naar de voormelde elementen niet aan dat hij ten gevolge van zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf van een aantal jaren en zijn activiteiten in België daadwerkelijk dermate verwesterd zou zijn dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij zich zou begeven naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving. Verzoeker geeft *in concreto* aldus geenszins blijk van persoonlijke, uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering en verzoeker toont geenszins aan dat of waarom het voor hem onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om zich te begeven naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien zijn er een aantal elementen die wijzen op het tegendeel. Zo verliet verzoeker zijn land slechts in 2021 en op het ogenblik waarop hij blijkens het gevoerde leeftijdsonderzoek reeds meerderjarig was. Verzoeker genoot in Afghanistan voordien bovendien de nodige scholing. Ook ging verzoeker in Afghanistan naar de moskee. Tevens gaf hij aan dat hij reeds toen hij klein was de Koran las. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker reeds de nodige maturiteit had en gevormd was naar de geldende waarden en normen binnen de Afghaanse samenleving. Verder omschreef verzoeker zich in België ook nog als soennitisch moslim en gaf hij aan deze religie nog te praktiseren (administratief dossier, npo, p.7-8; verklaring DVZ, nr.9). Daarenboven verblijven tal van verzoekers naaste familieleden nog steeds in dezelfde regio in Afghanistan en staat verzoeker met hen nog in contact. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, toont verzoeker daarbij geenszins aan dat zijn familieleden in zijn land en regio van herkomst zouden kampen met problemen met de taliban (administratief dossier, npo, p.10). Redelijkerwijze kan bijgevolg worden gesteld dat zijn naaste familie geen problemen heeft met het volgen van de in deze regio geldende gebruiken, waarden en normen. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoekers familieleden hem opnieuw in hun midden kunnen opnemen en hem kunnen informeren over en hem kunnen begeleiden en vergezellen bij het naleven van de aldaar heersende normen, regels en gebruiken. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het loutere gegeven dat hij bij een reis naar en een verblijf in Afghanistan terug bepaalde aanpassingen zou moeten doorvoeren in zijn hoofde zou kunnen worden gekwalificeerd als zijnde vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Redelijkerwijze kan van verzoeker bijgevolg worden verwacht dat hij deze aanpassingen doorvoert alvorens zich te begeven naar zijn land en zijn regio van herkomst. Verzoeker brengt gelet op het voorgaande dan ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een reis naar en verblijf in zijn land van herkomst als verwesterd of ongelovig zou worden gepercipieerd; laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de loutere afwezigheid van verzoeker uit Afghanistan en zijn verblijf in Europa in zijn hoofde een dermate verhoogd risico met zich zouden brengen dat hij op grond hiervan aanspraak kan maken op internationale bescherming.

Waar verzoeker daarnaast nog verwijst naar het leven onder het talibanbewind, benadrukt de Raad verder dat de vrees voor vervolging *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de beschikbare, heden voorliggende landeninformatie blijkt in dit kader weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia werd ingevoerd en geïmplementeerd, doch uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat er sprake zou zijn van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging (of ernstige schade) door toedoen van de taliban. Uit het geheel van de *in casu* beschikbare landeninformatie kan dan ook hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het beleid en het bewind van de taliban in verzoekers land en regio van herkomst en de gevolgen daarvan *an sich* van zulke aard zouden zijn dat deze zouden kunnen volstaan om in hoofde van Afghaanse mannen louter op grond van de situatie in dit land en/of deze regio te besluiten tot het voorhanden zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin (of een reëel risico op ernstige schade). Verzoeker blijft mede gelet op hetgeen voorafgaat verder kennelijk in gebreke om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk zou riskeren te worden geviséerd of vervolgd door de talibanautoriteiten in zijn land en regio van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij op grond van deze motieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie, dient verder te worden vastgesteld dat verweerder in diens aanvullende nota inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan geheel terecht doet gelden:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig

geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting".

De Raad treedt verweerder in deze analyse dan ook volledig bij. Uit het geheel van de actueel voorliggende landeninformatie blijkt duidelijk en genoegzaam dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers in het hele land sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel

interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Op grond van het geheel van de heden voorliggende landeninformatie en rekening houdende met hetgeen reeds hoger werd vastgesteld aangaande de door verzoeker ten berde gebrachte asielmotieven (waaronder zijn voorgehouden concrete problemen en asielmotieven, zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en zijn verblijf in Europa), dient dan ook te worden besloten dat er in Afghanistan in het algemeen en in verzoekers regio van herkomst in het bijzonder actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel op generlei wijze aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT